

[Finansministeren]

De første samarbejdsregler i staten blev til på baggrund af den mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund den 6. juni 1947 indgåede overenskomst om oprettelse af samarbejdsudvalg. Da denne aftale blev fornyet i 1964, blev det inden for staten besluttet at nedsætte et udvalg, der skulle foretage en revision. Dette udvalg afgav betænkning i 1971, og udvalgets udkast til cirkulære er i det væsentlige identisk med den aftale, der i 1970 blev indgået imellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Forslaget til det nugældende cirkulære blev udarbejdet af en arbejdsgruppe under centralrådet for statens samarbejdsudvalg, hvori både organisationer og styrelser var repræsenteret, og efterfølgende godkendt af rådet, hvorefter cirkulæret blev udsendt den 21. november 1979. Før da havde man både i styrelserne og i organisationerne indhentet oplysninger om de ønsker, der måtte være til ændringer i cirkulæret.

Jeg kan sige, at der var ikke fra nogen af siderne, hverken fra styrelsen eller fra organisationerne, ønske om ændringer, der svarer til det nu af de borgerlige partier fremsatte forslag. Tværtimod blev det fra organisationernes side understreget, at hvis bestemmelsen om udpegningen af personalets repræsentanter blev ændret, så ville de trække sig ud af samarbejdet. I øvrigt var der i arbejdsgruppen enighed om, at cirkulæret trængte til sproglig fornyelse, og at der burde igangsættes en informations- og uddannelsesvirksomhed, og begge dele er gået i gang.

Jeg skal herefter sige noget om forslaget og bemærkningerne til det.

Det er sådan, at efter det nugældende cirkulæres § 8, stk. 6, udpeges personalets repræsentanter af organisationerne blandt de i institutionen anmeldte tillidsrepræsentanter. Når samarbejdscirkulæret er formuleret sådan, er forklaringen den, at bestemmelsen må ses i sammenhæng med tillidsmandsreglerne. Hovedformålet med tillidsmandsrepræsentationsinstitutionen er netop at vedligeholde et roligt og godt samarbejde på arbejdsstedet, og tillidsmanden fungerer som talsmand for de medarbejdere, han er valgt iblandt, og kan som sådan over for ledelsen forelægge forslag og henstillinger og klager fra medarbejderne. Når der findes en valgt tillidsrepræsentant, er der ikke grund til at foretage et valg mere. Hvis en anden end

tillidsrepræsentanten blev valgt, ville det dels medføre, at der kom endnu en person ind i systemet, der skulle have tillidsmandsbeskyttelse, dels et øget antal møder og omkostninger osv., idet ledelsen jo under alle forhold ville være nødt til også at forhandle med tillidsmanden.

Som jeg allerede har været inde på det, var organisationernes holdning under arbejdet med det nye cirkulære, at der ikke blev noget samarbejde, hvis der skulle ændres i den bestemmelse, der nu indgår i § 8, stk. 6. På et orienterende møde, som jeg i går havde med repræsentanter for de organisationer, der er repræsenteret i centralrådet for statens samarbejdsudvalg, gjorde de det meget klart, at de ikke har ændret opfattelse på dette punkt. Det vil sige, at konsekvensen af en vedtagelse af det foreliggende forslag ville blive, at vi stod tilbage med samarbejdsudvalg, der kun bestod af repræsentanter for ledelsen plus de uorganiserede. Jeg kan ikke alvorligt forestille mig, at der er nogen, der kan være interesseret i det.

Forholdet er i øvrigt, at der i alle tilfælde, hvor der er tale om lokaludvalg, finder et valg sted, idet der vælges en tillidsmand, der samtidig automatisk er medlem af samarbejdsudvalget, og det er således i praksis ikke organisationen, der udpeger samarbejdsudvalgsmedlemmerne, men organisationen, der godkender den pågældende.

Jeg går ud fra, at forslaget alene går på lokaludvalg. Som det fremgår af samarbejdscirkulærets kapitel 2, kan der imidlertid, hvor det er praktisk på grund af institutionsstruktur, ske det, at man ud over lokaludvalg opretter samarbejdsudvalg, der er fælles for en større eller mindre del af institutionen; det er de såkaldte områdeudvalg. I så fald skal der tillige oprettes et samarbejdsudvalg, der er fælles for hele institutionen, eller, som det hedder: et hovedsamarbejdsudvalg.

Det kan således oplyses, at der inden for de store etater, DSB og P & T, er henholdsvis 130 og 100 lokaludvalg, og så er der derudover et antal områdeudvalg. Når der er tale om område- eller hovedsamarbejdsudvalg, vil det både være vanskeligt og omkostningskrævende at gennemføre et direkte valg.

I forslagets punkt 2 står der, at valgmetoden skal sikre mindretal en rimelig repræsentation. Der er imidlertid ikke givet nogen definition på, hvad man forstår ved et min-